

der vare ham bekendte, og det Kendskab, han i det hele taget havde til de Paa-stande, som vare fremkomne om Dr. Langhoffs Drikkældighed. Med Hensyn til denne Anklage fra den højtærede Justitsministers Side maa man for det første sige: Det er ikke sikkert, at Dr. Muus ikke har omtalt dette for Justitsministeren. Dr. Muus siger for sit Vedkommende, at han mener, at han har omtalt det for den højtærede Justitsminister. Saa siger den højtærede Justitsminister til ham: „Det har De ikke omtalt“, og saa bøjer Dr. Muus sig og siger: „Ja, saa har jeg vel ikke omtalt det, jeg tør ikke fastholde det“. Jeg tror, at man kan sige, at en saadan Indrømmelse vil en Embedsmand som Regel gøre overfor en Minister, der bestemmer sig til ham: Det har De ikke omtalt! Men det forandrer ikke hans egen Overbevisning om, at han i Virkeligheden har omtalt det, det er hans Erindring, det er hans Opfattelse. Den højtærede Justitsminister siger, at Dr. Muus ikke har omtalt det, men den højtærede Minister er ikke mere end et Menneske, og han kan huske fejl paa dette Punkt, lige saa godt som Mennesker i det hele taget kunne huske fejl. Forholdet er jo endvidere det, at han i sin Minister-virksomhed, hvor han faar saa overmaade mange Erklæringer, maaske ikke helt let vil kunne huske alt, hvad han ikke paa Forhaand bestemt har bidt Mærke i. Altsaa, der ligger paa dette Punkt ikke noget afgørende, ikke noget virkeligt Bevis for, at Dr. Muus ikke har omtalt Læge Langhoffs Drikkældighed for den højtærede Justitsminister, i den Omstændighed, at han indrømmede, at han ikke var ganske sikker derpaa. Derved er Sagen i Virkeligheden ikke afgjort.

Men dernæst rejser der sig et andet Spørgsmaal: Hvis Dr. Muus nu ikke har omtalt Læge Langhoffs Drikkældighed, er det saa sket forsætligt eller uforsætligt? Det er paa en Maade Kærnepunktet, og det er i alle Tilfælde Kærnepunktet i den højtærede Ministers Opfattelse, idet han gaar ud fra, at Dr. Muus ikke har omtalt dette Forhold. Der siger nu den højtærede Minister i Dag mere, end han sagde i sin Redegørelse. I sin Redegørelse gjorde Ministeren det ganske ejendommeligt, at han ikke sagde, at Dr. Muus forsætlig havde skjult dette Forhold. Nej, han anførte en Række Ting, som lagde det til Rette for Læserens Bevidsthed at sige, at Dr. Muus forsætlig havde undladt at omtale Læge Langhoffs Drikkældighed. I Dag syntes den højtærede Minister ligesom

at skulle føre sit Angreb videre ud og sagde ganske bestemt dette: Det er min Overbevisning, at Dr. Muus forsætlig har undladt at omtale dette Forhold for mig. Og den højtærede Minister blev paa dette Punkt ganske bevæget; han appellerede til Tinget og sagde til os: Ærede Medlemmer ville dog vel ikke forlange, at jeg, hvis jeg var kommen i den Situation at skulle vidne i den Sag, som Redaktør Reventlow eventuelt vilde anlægge, saa skulde aflægge falsk Ed? Nej, jeg tror oprigtig talt ikke, at noget Medlem i denne Sal, eller at nogen Borger i Danmark i det hele taget vil stille en saa ubillig Fordring til den højtærede Justitsminister. Derimod vil jeg gerne stille en anden Fordring til den højtærede Justitsminister med Hensyn til, hvorledes han skulde have svaret paa et saadant Vidnespørgsmaal, thi det forekommer ikke mig, at det Svar, den højtærede Justitsminister har konstrueret, og som han her i Dag sagde til os, at han eventuelt vilde give, var et rigtigt Svar. Den højtærede Justitsminister sagde: Faar jeg det Spørgsmaal: Er det Deres Overbevisning, at Dr. Muus forsætlig har fortiet dette Forhold for Dem? saa vilde jeg svare Ja. Den højtærede Justitsminister kunde have Lov til at sige det Ja, men han burde saa have tilføjet: Men jeg skylder Retten at tilføje, at jeg intet som helst Bevis har derfor, det er kun min personlige Overbevisning, at Dr. Muus forsætlig har fortiet dette, men jeg kan ikke bevise det.

Saa rejser sig det Spørgsmaal, om der er nogen som helst Sandsynlighed for, at den højtærede Justitsministers Anklage paa dette Punkt er rigtig, Anklagen er jo grov og haard. Saaledes som den højtærede Justitsminister formede den overfor Tinget i Dag, sagde han om en Embedsmand, mod hvem der hidtil ikke har været rejst nogen som helst Klage med Hensyn til hans Karakter, og til Fordel for hvem der foreligger de stærkeste Udtalelser med Bevidnelse af hans Sanddruhed og Paalidelighed, at denne Embedsmand havde gjort sig skyldig i bevidst Fortielse, og at han ved sin senere Fornægtelse heraf i Virkeligheden havde gjort sig skyldig i bevidst Usandfærdighed, hvilket man plejer at kalde Løgn. Det var i Virkeligheden denne Anklage, den højtærede Justitsminister rettede mod vedkommende Mand i sine Udtalelser her i Tinget i Dag. Men en saadan Anklage har den højtærede Minister ikke Lov til at rette mod nogen Mand her i Landet, medmindre han er i